

nego bi jo pošiljali v srednje šole! Jeli morda mogoče, da mora biti odvisno naše zlo in dobro od privolitve dvojezičnih, utrakvističnih, paralelk in dvojezične celjske gimnazije?

Upam, da imamo vendar še nekaj Nemcev, ki bodo stali za dobro in pravo, za združenje narodnosti v tem vprašanju, ne oziraje se na jako čudno agitacijo, ki se gledé tega vprašanja razvija in pojavlja.

Ko se je najhuja agitacija proti paralelkam vedno bolj razširjala, tedaj se nam je reklo, da s paralelkami ni nič, teh ne morete dobiti; samostojno nižjo, da končno celo višjo gimnazijo to vam pa moremo dati.

Tedaj so jeli znova ropotati in to je bilo vedno huje, tudi proti samostojni gimnaziji. Tu se je umaknila leвица zopet nemškimi nacionalcem. Da, v Celju, tu vam ne moremo dati gimnazije, mogoče pa zunaj Celja. Gospoda moja! Kdor pozna položaj, našel bode teško kak bolj ugoden kraj, nego Celje. Tu imamo okrožno sodišče, okrajno glavarstvo, okrajno sodišče in davčni urad, tu imamo različne finančne zavode, hranilnico in jednaka društva, z besedo toliko različnih poslov imajo opraviti stariši v Celju in ti bi morali po svojem oprasku, peljati se v kak drug kraj, da obiščejo svoje sinove na gimnaziji. Izven Celja si gimnazije sploh misliti ne moremo, že zaradi tega, ker bi ne bila zadostno obiskovana. Te zadeve nečem dalje razpravljati, le toliko se izjavim, da smo popolno prepričani, da je naša zahteva jako skromna in pravična, in da se bodo plemeniti in dobro misleči Nemci potegnili za njo, in s tem govor končam.

C. kr. okrajni glavar celjski dr. Wagner.

(Interpelacija poslanca dr. L. Gregoreca)

C. kr. okrajni glavar v Celju, gospod dr. Pavel Wagner, je dne 20. decembra 1894 pod številko 351 praes. vzel na protokol kazensko ovadbo podučitelja v Vojniku Riharda Kokota. Vsebina te ovadbe je ta-le: »Dne 2. decembra l. l. se je sešlo več vojniških rodbin v gostilnici Vrečarja ml. na zabavo, katero je Vrečar priredil za svoj god. Koncem zabave, ko so se že nekaterniki odpravljali na odhod, je on (Kokot) napil Nj. Veličanstvu cesarju. Koj potem, ko je izrekel napitnico in je godba zasvirala cesarsko himno, je čul iz sosedne sobe, v kateri sta med drugimi bila ves večer vojniški orožniški postaji dodeljena orožnika Anušek in Serp, klic Aleksander. Z ozirom na slovansko-rusofilsko mišljenje v sosedni sobi navzočih oseb, katerih mišljenje je v Vojniku sploh znano, ne izvzemši obeh orožnikov, moral je (Kokot) domnevati, da je kdo iz navzočnikov napil carju Aleksandru. Razburjen vsled te malo patrijotične dogodbe je šel v dotično sobo, da izve, kdo je carju Aleksandru napil. Tega ni mogel izvedeti, pač pa je videl, da imenovana orožnika med sviranjem cesarske pesmi, oziroma vzlic izrečeni napitnici na Nj. Veličanstvo cesarja nista ustala in se odkrila. To mu je dalo povod, da jima je rekel, da bi kot cesarjeva služabnika pač lahko ustala in se odkrila, na kar mu je orožnik Anušek smeje se ironično rekel: po buči! —

Ta kazenska ovadba, s katero se c. kr. orožnika Benjamin Anušek in Fran Serp dolžita hudodelstva razžaljenja Veličanstva, se je odstopila predpostavljenu ces. kr. orožniškemu zapovedništvu. Preiskava, katero je začelo in dognalo to zapovedništvo, je dokazala popolno neresničnost teh navedb. Po izpovedi cele vrste prič se je namreč dokazalo, da Kokot cesarju sploh še napil ni in se je pokazalo, da to, kar je navedel Kokot, je od konca do kraja izmišljeno, zaradi česar je c. kr.

državno pravdnništvo v Celju obtožilo Riharda Kokota hudodelstva obrekovanja.

Rečeno kazensko ovadbo je gosp. dr. Pavel Wagner sam sestavil in spisal. V ovadbi se bere: »prišel« je učitelj Kokot in sledeče ovadil. Pri glavni obravnavi, vršivši se proti Rihardu Kokotu, pa je ta predložil pozivnico c. kr. okrajnega glavarja, rekši, da ga je okrajni glavar s to pozivnico citiral, naj pride delat kazensko ovadbo. Rekel je, da dolžitve o slovansko-rusofilskem mišljenju vojniške družbe, uštevši oba orožnika, ni sam izrekel, nego da je to storil c. kr. okr. glavar in ko se je on, Kokot, branil to podpisati, se je dr. Pavel Wagner razburil in tako nanj upil, da se je prestrašil in se končno uklonil volji c. kr. okrajnega glavarja.

Temu postopanju c. kr. okrajnega glavarja celjskega ni primere. Jeden c. kr. okrajni glavar uprizori proti c. kr. orožnikom kazensko ovadbo zaradi hudodelstva žaljenja Veličanstva, katera ovadba se izkaže kot od konca do kraja povsem izmišljena; jeden c. kr. okrajni glavar dolži cesarju zvesto prebivalstvo in celo c. kr. orožnike, ne da bi imel za to kak povod, slovansko-rusofilskega torej protiaustrijskega in nepatrijotičnega mišljenja.

Naravno je, da je to postopanje c. kr. okr. glavarja v Celju močno vznemirilo prebivalstvo celjskega političnega okoliša, kar je podpisance napotilo vprašati Nj. ekscelenco gospoda ministra notranjih del: 1. Hoče-li Nj. ekscelencia zaradi te dogodbe začeti strogo preiskavo proti c. kr. okrajnemu glavarju dru. Pavlu Wagnerju? 2. Kaj misli Nj. ekscelencia storiti, da dobé od c. kr. okrajnega glavarja v svojih patrijotičnih čutilih globoko užaljena vojniška družba in zaradi žaljenja Veličanstva ovajena c. kr. orožnika zadoščenje in da se tako počenjanje rečenega c. kr. uradnika za bodočnost prepreči?

Cerkvene zadeve.

Prelat Fran Kosar.

(Dalje.)

»Katoliška cerkev je največja dobrotnica države. Ona stoji nad osebami, stanovi in narodi, ne zato, da jih zatira, nego da jih drži, brani in varuje. Država javni red vzdržuje. Zato treba državi neobhodno zunanje od vladarja in od podložnih popolnoma neodvisne in sicer duhovne oblasti, ki ima višjo, nadzemeljsko oblast in pravico, nevarne strasti krotiti — ubogati je namreč težko, vladati pa nevarno — vladarju pravično vladanje, podložnim pa voljno pokorščino zaukazati, in sicer z veljavo, kateri se treba vladarjem in podložnim z enakim spoštovanjem klanjati.« . . .

»Črez to resnico se pred vsem radujte vi mogočni vladarji zemlje, in dajte Bogu glasno zahvalo. Ne bojte se katoliške cerkve, ampak na široko jej odprite vrata, kadar se mejam vaših držav bliža ter ustopiti tirja; kajti ne pride kot sovražnica vaša, temveč kot vaša najboljša prijateljica in največja dobrotnica, nam noseča v bogatem krilu najzlahtnejše darove čiščenja, ljubezni, zvestobe in pokorščine vaših podložnikov.« . . .

»Kakor vaši vladarji, radujte se tudi vi, njih podložniki, prihoda katoliške cerkve. Spoštljivo jo sprejmite tudi vi kot mater, in z zaupanjem se zatecite pod njeno krilo, kot pod krilo svoje najmogočnejše varhinje, kajti ona bliža se tudi vam kot vaša največja dobrotnica. Ne bo namreč le kar vas učila dolžnostij do vladarjev, nego učila bo tudi vladarje, in sicer v božjem imenu, kakšne dolžnosti da imajo do vas, in bo krepko branila